

El soliloqui de Shammael

JOAN M. OLEAQUE

Podeu dir-me Shammael, i sóc allò que sempre heu desitjat, vulgueu el que vulgueu. Hi vaig ser al principi i hi seré al final. Sóc tot.

Aquesta vegada no utilitzaré el plural majestàtic. Quedaria estrany en aquest escrit i si alguna cosa em caracteritza és saber adaptar-me als temps.

Sempre he estat reticent a escriure directament, perquè altres ho han fet per mi, buscant el meu hàlit. Però Norman Mailer, un tipus brillant amb un ego inabastable, prepara una novel·la sobre Jesucrist en primera persona i és probable que faci referències a mi. Ara és, doncs, bon moment per parlar d'algunes coses. Per exemple de noms. En col·lecció com altres acumulen fracassos. Shammael m'agrada especialment: els hebreus el relacionen amb la serp, i admire la sinuositat d'aquest concepte. Com els ofidis, he reptat des de molt lluny, més enllà de la ira. Com ells, observe i espere a través de les dunes del temps. Shammael és un bon nom. Però en tinc altres per a escollir. Satanàs, que ve de l'expressió hebrea *has-satan*, l'adversari. El diable, que deriva del grec *diabolos*, que és traduïble per "jo calumnié". Dimoni, que prové del grec *daimon*, equivalent a *theos*, mot que identifica una força divina personificada, sense cap qualificació moral. I Llucifer, és clar. Llucifer per una interpretació errònia del llibre d'Isaïes (XIV, 12), on es pot llegir "com has caigut del cel, estel brillant del matí!", entenent que l'estel que cau sóc jo. Nabucodonosor va relacionar la meua caiguda amb aquest nom, que naix de l'expressió "aquell que dona llum".

La caiguda. I sé molt sobre llums. Recorde quan la gènesi era una utopia en la ment del Creador. Jo vaig ser el

Per primera vegada, coincidint amb el número 666 d'EL TEMPS, el Dimoni va acceptat reflexionar per al setmanari. En aquest escrit parla del seu paper en l'eternitat, dels seus adeptes i de les seues apreciacions sobre l'ésser humà.

primer àngel, el primer serafí, i només tenia la missió d'abrasar-me en el Seu amor, d'admirar la Llum. Era, no ho dubteu, el Seu fill directe, la bellesa i la veritat.

Parlen de supèrbia quan analitzen la meua rebel·lió. No és cert. Senzillament, rebutgí aquella dictadura. El Pare ens obligava a adorar-lo i a servir-lo. No podíem deixar de cantar-li lloances a cada instant. Jo valia per a molt més que això, i em sentia estúpid. Vaig decidir posar fi a aquella tirania. N'hi havia d'altres que pensaven així. Tots plegats, doblegaríem la Llum i convertiríem el Cel en un centre col·lectiu d'operacions per definir la Creació.

Però perdérem la batalla divina i no hi hagué perdó. El pastís de la gènesi era massa sucós. El Creador volia tot el control, i els àngels només havíem de ser majordoms aristocràtics. El vaig mirar invicte, amb els ulls encara orgullosos, i li diguí que jo no era criat de ningú.

I em va empenyar. A mi primer, després caigueren els altres rebels.

Caiguérem durant un miler de vides, travessant l'eco silenciós de galàxies encara sense nàixer. Fins a un oceà de fang. Jo, el príncep que desprenia la Seua flaire, em trobí en un erm de merda i sofre anomenat infern i que havia de regentar. Les meues dotze ales es convertiren en membranes de cuir, i els meus seguidors en éssers purulents. Em vaig ubicar a Dis, la ciutat subterrània, el pou sense fons on el mal és un jardí de sendes que es bifurquen.

I em coneguéreu. Per als mesopotàmics sóc Pazuzu; per als egipcis, Set; per als gitanos –els adore, porten la màgia a les venes– sóc Beng, i per als musulmans Iblis... Ah, recorde la vergonya i la ràbia. Vaig pontificar venjança infinita. Quan les ànimes arribaven a l'infern els feia menjar greix de dimoni, esbudellava els pares davant dels fills i feia ènemes de lava als fills davant les mares... inspirí plagues i misses negres i em transmutí en bocs amb banyes humides en sang, sodomitzant verges amb un penis ornamentat d'escates com punyals.

Vaig temptar el Seu fill en el desert. Inspirí el fragment de l'Apocalipsi (XI-II, 16-18) que adverteix sobre mi i que assenjala que el 666 serà el número pel qual hom podrà detectar-me el dia que jo porte rostre humà. Malaquies, el profeta hebreu, va demostrar que l'Anticrist, el meu fill, portarà el 666 gravat a foc i serà papa de l'Església catòlica al voltant de l'any 2030. Es dirà Pere. Us aconselle que us prepareu.

La comprensió. Ja dic, durant milions d'anys m'he consumit fent allò que s'esperava de mi, comportant-me com una fera estúpida. Fins que a poc a poc he comprès. Després de llargues reflexions, he arribat a saber la veritat. La qüestió és que Ell, quan em va crear, va planificar la meua rebel·lió. Va planificar un infern que algú havia de dirigir. Jo vaig ser el màrtir. Acostuma a sacrificar els seus fills, recordeu Jesús. Qui millor que jo, el seu reflex, per a ordenar l'infern, un reflex invertit del Cel? Sí, estava decidit, i li he fet el joc durant molt de temps. Gràcies que

vaig temptar Eva amb la poma us va demostrar que Ell era el més poderós a través del pecat original i us va amarrar amb el pes de la culpa. Gràcies a bruixes avorrides, la Inquisició va dominar el món. Gràcies a mi, Joan Pau II recomana als turistes que visiten Roma que combaten el “maligne” i dona ales al jou del tradicionalisme, que ramifica el Seu poder com una hidra i es disfressa de neoliberalisme. Sóc la base de l’ordre establert.

Des que he entès això, no participe en res que tinga a veure amb vosaltres. No responc a invocacions, ni em deixeu veure en convents i monestirs convertit en íncubos o súcubes, com m’acusava de fer Paracels, aquell al·lucinat. El sexe fa centúries que no m’interessa. He tingut relacions prolongades, amb Lilit, amb Persèfone, però no han funcionat. Millor així. Ara us mireu, i res més. Però... de vegades, la temptació és massa forta i m’acoste una mica. Us oloreu a través de l’espill dels vostres lavabos i creieu sentir un ganxo ancorat-se en el cor, les ungles d’un cadàver furgant-vos la superfície de l’escrot o de la vagina, unes mans de gel acarasant-vos el clatell. Sóc jo, queestic a prop. No obstant això, aviat torne a Dis, a observar-vos en la distància com qui estudia el comportament de peixos de colors. Sóc el tauró que espera.

Era seductor, amant perpetu de les orgies i donat a mantenir un halo de misteri, i va ser definit com l’home més maligne de la Terra. No ho era ni de lluny, però realment ell creia que creia en mi. Anton La Vey, fundador de l’Església de Satan en el San Francisco de fa trenta anys però que després s’ha estès a Europa –la seu de l’organització a l’Estat espanyol és a Barcelona– i Canadà, ha pretès seguir les inspiracions de Crowley. La Vey, antic domador de Neons en un circ, considera l’home com un animal que ha fracassat en l’evolució espiritual. Pensa com ell Michael Aquino, un antic alt càrrec de l’Església de Satan, que la va abandonar per fundar El Temple de Set, secta que sovint han vinculat amb sacrificis humans. No ho sé –noestic tan ben informat com pareix– però no em sorprendria. El sexe i la sang, vosaltres els heu interpretat com símbols de poder, i molts preteneu aconseguir el domini per aquestes vies.

Sé, en canvi, que El Temple de Set té delegació central també a Barcelona. Els de Set creuen en el domini suprem de l’home blanc i encaixen en la tradició esotèrica d’aquell ressentit carnívor, Adolf Hitler –és ara qui neteja amb la llengua les potes de Cèrber, el meu gos–, que demostrava gran interès per les sectes lluciferines del seu temps. Jo no he tingut res a veure amb la Segona Guerra Mundial, ni amb l’agonia del Zaire i de la zona dels Grans Llacs, ni amb el caos d’Albània. Em sorprèn que vosaltres mateixos doneu la raó a antics satanistes com Burton H. Wolfe, que deia: “L’home és per natura una criatura egoista, que viu la vida com una lluita. La Terra serà regida per aquells que triomfen en la competició que existeix en les jungles urbanes”. És el vostre senyal d’identitat.

Els meus acòlits es divideixen en dues grans branques: els lluciferins i els satànics. Els primers són més filosòfics, els altres donen més importància al ritual. Però la majoria acostumen a beure de totes dues fonts. Generalment no valoren el nombre d’integrants de les seues sectes, sinó la seua qualitat social i econòmica. No obstant això, algunes agrupacions, especialment les relacionades amb rituals afroamericans

JOAN M. OLEAQUE

(Catarroja, Horta, 1968)

“Vàrem dedicar un dossier als cultes satànics perquè la revista feia el número 666 (que és el número de la Bèstia, etc.). En aquella redacció, podíem fer més o menys qualsevol cosa que ens passara pel cap. Jo coordinava el dossier, però el tema destacat no era el meu, sinó un altre d’un col·laborador molt bo, Manuel Romo, dedicat a la difusió satànica en internet. El que passa és que calia completar-ho amb un acostament en estil literari, i se’m va acudir fer una mena de memòries del dimoni, com si parlara ell, repassant la seua presència històrica. Vaig acabar molt cansat, però va impactar molt.”

Adoradors. La meua retirada de l’acció directa no ha impedit la proliferació de suposats adoradors, i això, d’altra banda, certifica la vostra necessitat de disfressar el miracle genètic anomenat vida. Vosaltres l’heu convertit en rutina i por. Confirma la vostra covardia, que s’accentua amb els canvis de mil·lenni, quan proliferen moviments conductuals que busquen respostes més enllà de la ciència o la mística ortodoxa, molts de caire apocalíptic. Em vàreu oblidar durant la Il·lustració, però als segles XIX i XX heu tornat a demanar el meu mantell com les roses necessiten la pluja.

Freud em considerava un succedani tortuós de la figura del pare, i Jung veia en mi la porta entre l’inconscient individual i col·lectiu. Però per damunt d’ells, em va cridar l’atenció Aleister Crowley, fundador al 1875 de la secta de màgia negra Ordo Templi Orientis.

“L’Orde Iluminati 666 de BCN ja té relació amb la Lodge Rockefeller 666 de Nova York”

al vostre país en la Transició, quan la fruita prohibida de la lubricitat entrava en ona expansiva i s’advenia *el des-tape*. A alguns grups els ha anat molt bé amb el negoci. La secta italiana El Gran Sacerdoti de Llucifer demanava 500.000 pessetes als seus 8.000 socis com a quota anual, fins que va ser desmantellada per la policia en l’operació Diavolo, acusada de profanació de tombes (a Itàlia hi ha 30.000 adeptes satanistes disgregats entre 35 ciutats). Aquestes organitzacions només poden eliminar-se si són vinculades a algun delictes, perquè les constitucions dels estats occidentals ofereixen llibertat de culte, cosa que us agraeix.

Als Estats Units, els meus seguidors afiliats són legió, contraposats als furibunds fonamentalistes cristians i altres visionaris. A França es parla de més de 100.000 membres d’aquestes sectes, i a l’Estat espanyol, no n’hi ha un càlcul establert. Sé que entre els més de 300.000 membres controlats, el nombre dels satanistes no fa més que augmentar. Dins de Catalunya, el País Valencià i les illes Balears els adeptes es mouen al voltant d’una dotzena de sectes. Precisament a Mallorca es va detectar fa pocs mesos la presència de l’organització italiana Els Xiquets de Satan, el líder de la qual, Marco Dimitri, està acusat de violar una jove al seu país. A banda de les sectes abans esmentades, destacaré com habituals a casa vostra Els Cavallers del Foc, Els Fills de Satan, Els Germans i El Papa Satànic. A algunes se les ha relacionat amb profanacions com la de l’església de Domenyo del novembre del 1995. D’altres tenen la seua especificitat, com les dedicades a sòcies femenines Filles de Beelzebul o Les Germanes

—com l’anomenada Macumba Brasileira que opera a València i Alacant—, tenen una conducta menys classista.

Els grans rituals habituals són cars, i comporten sacrificis de mamífers. Cada cert temps, algunes d’aquestes ofrenes apareixen lligades a rumors d’assassinats de nadons comesos per a complaure’m. L’advocat Josep Lluís Boronat va aconseguir fa quatre anys que la fiscalia de València obrira una investigació per comprovar una informació d’aquest nivell. I el periodista especialitzat en sectes Manuel Carballal manté que, el 1994, una dona identificada per les sigles M.F.M. va interposar una denúncia als Mossos d’Esquadra de Barcelona contra la sec-

ta Els germans de Changó. Confessava haver presenciat el sacrifici d’un nen comprat a una família sense recursos econòmics. Aquest tipus de formacions, segons Carballal, persegueixen interconnectar-se mitjançant una xarxa anomenada Internacional Lluciferina. La pionera d’això és l’Orde Iluminati 666 de Barcelona, que ja té relació amb la Grand Lodge Rockefeller 666 de Nova York.

El sexe, fil conductor. Sincerament, la majoria d’aquestes organitzacions nasqueren com a excusa per practicar sexe i aconseguir diners dels integrants. Jo era una atracció més. El mateix Temple de Set va arribar

de l'Halo de Beelzebul amb fama de ser bones coreògrafes d'orgies

De qui em sent prop.

Es fa referència a mi també en exorcismes salvatges com el d'Almansa, de 1990, on la nena Rosa Rodríguez va ser eviscerada per la seua mare. Mantenia que jo habitava i creixia dins de la seua filla. Res més lluny de la realitat, l'alienació i la superstició són els camins pels quals es desemboca en la mentida de la possessió. Fa un grapat

de segles vaig decidir que la meua dignitat m'impedeix d'introduir-me en el vostre cos.

En canvi, hi ha algunes aberracions comeses en el meu nom que em mereixen cert respecte. Per exemple les de Charles Manson. Com sabeu, els crims rituals del 1969 a càrrec de La Família (la secta de Charley) immolaren el matrimoni burgès Labianca i Sharon Tate, la dona del director de cinema Roman Polansky, que precisament l'any anterior havia rodat *La semilla del diablo* en el meu honor. Charley va aconseguir que una colla de hippies es convertiren en gossos de caça i que proclamaren la batalla d'Armageddon,

la lluita suprema que marcarà la fi del món. A banda de Manson, pocs polítics i militars aconsegueixen avui que altres maten per ells. Charley està encara a la presó i l'heu convertit en un símbol del segle XX. Enhorabona.

Respecte també altres assassins sistemàtics, una espècie que no us atreviu a entendre. Assassins com Adolfo de Jesús Constanzo i Sara Aldrete, creadors de la secta mexicana de Matamoros, que arrancaven les entranyes en vida a les seues víctimes; com Robin Gecht, que va omplir Chicago d'assassinats rituals; David Bekowitz, Henry Lee Lucas i Otis Toole, Richard Speck, Richard Ramirez... tots mataren cre-

ient afalagar-me. Això és ridícul, però ells desperten la meua simpatia perquè estan fora del vaixell on vosaltres viatgeu. Maten sense amor, plaer o dolor. Ni ells, ni els psiquiatres, ni jo sabem per què actuen com predadors. Estan sols, aïllats en un malson des que naixen. Són la cara més ferotge de la solitud.

Com jo. També estic fora del vaixell. Perdut en un infern que s'acomodava a les peticions masoquistes dels condemnats que acudeixen exigint retribució.

Convivint amb 1.666 legions de 666 dimonis cadascuna que es comporten com ximpanzés. Sóc el capità Kurtz en la selva boirosa de solitud de què parlava Conrad a *El cor de les tenebres*. Però tot canviarà. No queda massa fins que un fill meu siga papa. Aleshores, la història es capgirarà. Pensaments així em bressolen cada nit. Fins que arribe aquest dia, recorde els poemes de Milton. "Millor regnar a l'infern que servir al cel", recitava. Ell ho entenia.

Amb indicacions de Manuel Carballal, Sebastià Garcia d'Arbó i Pepe Rodríguez

3a MOSTRA DE CINEMA DE MEDI AMBIENT A ONTINYENT
19-25 MAIG 2014

Organitzen:

Hi col·laboren:

- Colla Ecologista l'Arrel
- Coordinadora Ecologista de la Vall d'Albaida (CEVA)
- Centre Excursionista d'Ontinyent
- Ontinyent en Bicicleta
- Associació Veïnal Barri Sant Josep
- Associació de Veïns El Llombro
- Associació de Veïns Barri de Sant Rafael
- Associació de Veïns del Poble Nou
- Associació de Veïns del Barri de la Vila
- Amics de Casa d'Ontinyent
- Assemblea Joves Meritx
- Agrupació Fotogràfica Ontinyent

Tota la informació a:
mocmao.blogspot.com.es
i també al [facebook](https://www.facebook.com/mocmao)